

O stížnosti té uvažoval nejvyšší správní soud takto:

Hledě k tomu, že pravý obsah naříkaného rozhodnutí liší se podstatně od toho, co nemanželské matce protokolem ze dne 4. října 1918 bylo intimováno, a že tedy stížnost směřuje proti něčemu, co zemská komise nevyslovila, a nemohla býti řízena proti výroku, který zemská vyživovací komise vlastně vydala, jeví se celý postup tento zmatečným, k jehož nápravě nezbývá jiného, nežli naříkané rozhodnutí zrušiti a tím poskytnouti příležitost, aby mohl pravý obsah přípisu zemské vyživovací komise ze dne 26. května 1918 čís. 200 se stranou býti sdělen.

Č. 66.

Administrativní řízení: I. * Byla-li obnova řízení první stolicí povolena, nemůže vyšší instance, jež byla dovolána ku přezkoumání meritorního rozhodnutí vyneseneho v obnoveném řízení, poukazovati na právní moc rozhodnutí, povolenou obnovou odstraněného. — **II.** Právní zásada stejná jako v bodu I. pod č. 6.

(Nález ze dne 20. března 1919 č. 1317.)

V ě c: Anna Téglová, rolnice v Jilkově (adv. Dr. Richard Fischer z Olomouce) proti Zemské vyživovací komisi v Brně o vyživovací příspěvek.

V ý r o k: Naříkané rozhodnutí zrušuje se pro vadnost řízení.

D ů v o d y: Manžel stěžovatelčin nastoupil dne 15. prosince 1915 službu vojenskou. Manželka jeho domáhala se přiznání vyživovacího příspěvku pro sebe a 4 děti. Okresní komise vyživovací zjistivši, že usedlost, na níž povolaný hospodařil, má výměry 5 ha 88 m², přiznala rozhodnutím ze dne 11. března 1916 třem nejmladším dětem stěžovatelčiným ode dne povolání jejich otce denní vyživovací příspěvek 1 K 60 h dohromady a zamítla zároveň nárok na přiznání výživného pro stěžovatelku a její nejstarší dceru Miladu, poněvadž její výživa jest hospodářstvím zajištěna a nezávisela na příjmu plynoucím z práce povolaného.

K nové žádosti ze dne 9. června 1917, v níž se stěžovatelka domáhala přiznání vyživovacího příspěvku od 15. prosince 1915 pro sebe a všechny děti a úpravy příspěvků dle předpisu čís. nařízení ze dne 30. března 1917 č. 139 ř. z., přiznala okresní vyživovací komise dne 23. září 1917 jenom nejmladším dvěma dětem povolaného zákonitý příspěvek na výživu od 1. srpna 1917, odepřela jej však stěžovatelce a dvěma starším dítkám, poněvadž příjem z usedlosti nebyl povoláním otce rodiny tak zmenšen, aby jejich výživa byla ohrožena.

K odvolání z tohoto rozhodnutí přiznala zemská vyživovací komise rozhodnutím ze dne 26. března 1918 vyživovací příspěvek po 1 K 60 h i stěžovatelce a dvěma nejstarším dětem, nerozhodla však o sporném nároku stěžovatelčině na přiznání příspěvku za dobu před 1. srpnem 1917, poněvadž vycházela ze skutkové podstaty spisům odporující.

Ku stížnosti do tohoto rozhodnutí u bývalého c. k. správního soudního dvoru ve Vídni podané zrušil jmenovaný soud nálezem ze dne 27. června 1918 zmíněné rozhodnutí zemské vyživovací komise pro vadnost řízení.

Zemská vyživovací komise rozhodla pak dne 30. srpna 1918 znovu, že vyživovací příspěvek náleží od 1. srpna 1917 stěžovatelce a jejím čtyřem

dětem částkou 8 K denně. Pokud však jde o vyživovací příspěvek před 1. srpnem 1917, zamítla naříkaným rozhodnutím nárok stěžovatelčin, protože vyživovací příspěvek byl jí upraven v této době již rozhodnutím ze dne 11. března 1916; rozhodnutí toto bylo konečné dle § 9, odst. 4 zák. ze dne 26. prosince 1912 č. 237 ř. z. a není možno proti němu rekurovati.

Stížnost do tohoto rozhodnutí k nejvyššímu správnímu soudu podaná vytýká vadnost, neúplnost a zmatečnost řízení, ježto žalovaný úřad nezjistil, že stěžovatelka po vydání rozhodnutí ze dne 11. března 1916 v žádosti ze dne 9. července 1917 přednesla nové skutkové okolnosti a průvodní návrhy, o nichž měla okresní vyživovací komise provést šetření a neučinila-li tak, byla zemská vyživovací komise na odvolání povinna tato šetření naříditi.

Nejvyšší správní soud uvážil toto:

Naříkané rozhodnutí zůstává pochybnosti o tom, zda zemská vyživovací komise svůj odmítavý výrok odůvodňuje domnělou svou nepříslušností k rozhodování o nárocích za dobu před 1. srpnem 1917 či zamítá-li nárok proto, že byla již dříve věc pravoplatně rozhodnuta (res judicata).

Ať však má rozhodnutí zmíněné ten či onen obsah, musí býti uznáno za zákonu odporující. Ze spisů je zřejmo, že okresní vyživovací komise k žádosti stěžovatelčině ze dne 9. července 1917, ve které se dovolávala přiznání vyživovacích příspěvků pro všechny příslušníky povolného a vypočítávala, jaká částka by dle zákonných ustanovení té doby platných příslušela každému jednotlivému jménem uvedenému členu rodiny, povolila obnovu řízení i co do doby před 1. srpnem 1917, neboť rozhodla o tomto nároku věcně, aniž se odvolávala na pravoplatnost svého dřívějšího rozhodnutí.

Zemská vyživovací komise nebyla však již v tomto obnoveném řízení oprávněna, odvolávati se na pravoplatnost dřívějších rozhodnutí okresní vyživovací komise, poněvadž, byla-li obnova řízení I. instancí povolena, nemůže vyšší instance, jež byla dovolána ku přezkoumání meritorního rozhodnutí v obnoveném řízení vynesného, poukazovati k právní moci rozhodnutí zmíněnou obnovou odstraněného.

Pokud by se však naříkané rozhodnutí mohlo vykládati tak, že zemská vyživovací komise zastává názor, že není vůbec oprávněna o nárocích za dobu před 1. srpnem 1917 rozhodovati, třeba k tomu poukázati, že rozhodnutí okresní vyživovací komise vydáno bylo již za platnosti zákona ze dne 27. července 1917 č. 313 ř. z. a že ustanovení zákona tohoto upravující řízení (§ 7, odst. 7 a násl.) platí, ježto zákon v té příčině nerozeznává, pro všechna rozhodnutí o vyživovacích příspěvcích vydaná ode dne účinnosti zákona toho, tudíž i pro rozhodnutí o nároku, jehož věcné předpoklady posuzovati jest dle zákona ze dne 26. prosince 1912 č. 237 ř. z. a to i když o nároku takovém již dříve za platnosti zákona tohoto bylo rozhodnuto.

Stěžovatelce přísluší tedy dle § 7, odst. 11 zák. o vyživovacích příspěvcích z r. 1917 opravný prostředek k odvolání ze zmíněného zamítavého rozhodnutí a náleželo proto zemské vyživovací komisi rozhodnouti o odvolání ve věci samé.

Č. 67.

Úřednictvo: * Bylo-li přeložení úředníka na dočasný odpočinek vysloveno z důvodu nepřítomnosti jeho ve službě pro nemoc, trvající déle